

Sygn. akt III CSK 358/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko [...] Bank [...] S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 marca 2016 r.,
na skutek wniosku pełnomocnika powódki
o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III CSK [...],

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki M. S. w sprawie z powództwa przeciwko [...] Bank [...] Spółka Akcyjna w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...].

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 stycznia 2016 r. Sąd Najwyższy wskazał, że nie orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, ponieważ pełnomocnik powódki, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku z dnia 16 kwietnia 2016 r. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, wnioskował o pozostawienie temu Sądowi orzeczenia co do kosztów zastępstwa procesowego

przez pełnomocnika z urzędu w postępowaniu związanym z wniesieniem skargi kasacyjnej. Taki wniosek nie jest wnioskiem, o którym mowa w § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

Pełnomocnik powódki, radca prawny M. K., w dniu 15 marca 2016 r. wniosła o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r. o orzeczenie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o uzupełnienie postanowienia z dnia 21 stycznia 2016 r. jest bezzasadny z przyczyn, które podano w uzasadnieniu tego postanowienia (art. 351 § 1 w zw. z art. 361, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.